

[Stinus]

Men naturligvis er der også andre tendenser, som er skyld i udviklingen: byernes vækst og anlæggelse af veje har mange steder reduceret det dyrkbare land, samtidig med at befolkningstilvæksten kræver flere fødevarer, hvilket medfører udpining af jorden. Jon Tinker, som er direktør for Ørscan, en særlig nyhedstjeneste om miljøspørgsmål, siger det således til UNICEF News nr. 2 for 1984:

»Tørke er ikke et nyt fænomen i Afrika syd for Sahara. Det, der er nyt, er den form for landbrug, som udenlandsk hjælp og udenlandske eksperter har tvunget afrikanerne til at antage. Disse former for landbrug kan ikke klare tørken. De har forringet jorden til en sådan tilstand, at der ikke kan produceres fødevarer, når regnen udebliver.«

Når forespørgerne taler om en mere langsigtet indsats for at gøre Afrika selvforsynende med fødevarer, er det bl.a. her, vi skal sætte ind.

Der skal ikke være nogen tvivl om det radikale venstres vilje til at være med til at skaffe midler til en indsats i den akutte katastrofesituation, men fødevarerbistand som sådan har i mange tilfælde været med til at fjerne drivkraften til at producere lokalt og dermed øget afhængigheden af at modtage yderligere fødevarerbistand.

I betænkningen om principperne for den danske bistand til udviklingslandene understreger udvalgsflertallet vigtigheden af, at fødevarerbistand ydes på en sådan måde, at den ikke er til skade for den lokale fødevarerproduktion, og udvalget siger direkte, at en afvikling af fødevarerbistanden må være målet, også når det gælder EFs fødevarerbistand, og at hovedvægten i bistanden på fødevarerområdet i stigende grad må lægges på bistand til forøgelse af udviklingslandenes egen fødevarerproduktion.

I et handlingsprogram, som for få måneder siden er udsendt af Verdensbanken, kritiseres den manglende forskning på landbrugsområdet, både når det gælder fødevarer og eksportafgrøder, og det hedder direkte i Verdensbankens publikation, at der ikke er gjort afgørende fremskridt på forskningsområdet siden 1960erne, da nye majsarter vandt indpas i det sydlige og østlige Afrika. Der er ikke sket noget afgørende gennembrud med hensyn til at finde frem til forbedrede arter af hirse og durra, som dyrkes på 80 pct. af den dyrkbare jord i Sahel-området og andre

områder med ringe regnmængde. Det fremgår tydeligt af publikationen, at der med hensyn til forskning simpelt hen ikke er gjort nok. Det gælder forskningen med henblik på at frembringe nye kornsorter, metoder med henblik på at holde på den ringe fugtmængde, som trods alt findes, udnyttelse af jorden, kvægsygdomme og træplantning.

Hjælp til forskning er et af de områder, hvor Danmark efter det radikale venstres opfattelse kunne gøre en ekstraordinær indsats, i hvert fald med penge og muligvis også med kvalificeret forskningskapacitet.

Det er sandsynligvis også et område, hvor EF kunne gøre mere, og det radikale venstre ser meget gerne et dansk initiativ i den retning inden for EF.

I Verdensbankens handlingsprogram gøres i øvrigt opmærksom på, at den håbløshed, med hvilken man nu betragter situationen i Afrika, på mange måder svarer til den håbløshed, hvormed man betragtede Indien i begyndelsen af 1960erne. Til trods for sin umådelige fattigdom, siges det i publikationen, har Indien i verdens øjne bevæget sig fra denne håbløshedens tilstand til en tilstand af håb, og konklusionen er altså, at det kan lade sig gøre, hvis viljen er til stede – først og fremmest de afrikanske landes og regeringers vilje, men der vil også være brug for andre landes og regeringers vilje til indsats.

Det radikale venstre håber og tror på, at både regeringens vilje og den private offervilje til at gøre en indsats i den akutte nødsituation vil være stor, men den nødsituation, som nu gennem medierne er bragt os tæt ind på livet, må ikke få os til at glemme, at millioner af mennesker rundt om i verden permanent lider nød, uden at det giver anledning til store overskrifter i medierne eller indsamlinger.

40.000 børn dør hver dag. Et barn dør et eller andet sted i verden hvert andet sekund af det, UNICEF, FNs børnefond, betegner som den stille nød: sult, fejlernæring, sygdomme, som hos os regnes for ufarlige, mangel på rent drikkevand. Den stille nød ville kunne afhjælpes drastisk med forholdsvis beskedne midler, men der skal trods alt gøres en indsats, og den skal gøres hele tiden; også når den akutte nødsituation er glemt og uden mediernes bevågenhed.